

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/67/2013
Identifikačné číslo spisu: 7612010869
Dátum vydania rozhodnutia: 22.01.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Burger
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:7612010869.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí konanom 22. januára 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného I. I. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4T 211/2012, o dovolaní, ktoré podal obvinený I. I. prostredníctvom obhajcu JUDr. Romana Zajaca, advokáta v Spišskej Novej Vsi, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. februára 2013, sp. zn. 8To 7/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného I. I. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Spišská nová Ves z 22. novembra 2012, sp. zn. 4T 211/2012, bol obvinený I. I. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 13. marca 2012 v čase okolo 12.00 hod. v obci Nálepko, časť I. Hámor, po vzájomnej dohode s obvineným ml. M. R. neoprávnene vnikli na pozemok rekreačnej chaty č. 4, a to takým spôsobom, že rozplietli pletivové oplotenie dvora, cez takto vzniknutý otvor prešli k drevárni umiestnenej vedľa chaty, následne rukami vytiahli klince z dosiek, tieto odstránili a vošli do drevárne, odkiaľ odcudzili najmenej 2 drevené dosky v celkovom množstve 2 priestorové metre o hrúbke 2 cm, čím poškodenému S. Q. spôsobili odcudzením škodu vo výške najmenej 10 € a poškodením škodu vo výške najmenej 5 €; obvinený I. I. sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 6. októbra 2011, sp. zn. 2T 38/2011, právoplatným dňa 22. októbra 2011 bol uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere dvoch rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému I. I. spoločne a nerozdielne s obvineným ml. M. R. nahradiť poškodenému S. Q., nar. XX. S. XXXX, bytom Y., C. č. XXX/X z titulu náhrady škody sumu 15 €.

Krajský súd v Košiciach rozhodujúci o odvolaní obvineného I. I. toto odvolanie uznesením zo 4. februára 2013, sp. zn. 8To 7/2013, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Obvinený I. I. prostredníctvom obhajcu JUDr. Romana Zajaca, advokáta v Spišskej Novej Vsi podal proti uzneseniu krajského súdu ako aj rozsudku okresného súdu dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., t.j., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Uvedené dovolanie obsahovo zhodné s písomným podaním napísaným obvineným, došlo na Okresný súd Spišská Nová Ves dňa 25. októbra 2013 a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky spolu s trestným spisom predložené dňa 25. novembra 2013.

Z podaného dovolania vyplýva, že obvinený I. sa nestotožňuje s postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves, ktorý napriek tomu, že spoluobvinený M. R. svoju pôvodnú usvedčujúcu výpoveď už pri konfrontácii v prípravnom konaní zmenil tak, že trestnú činnosť nespáchal s obvineným I. I. ale so svojím maloletým bratom W. R., ktoré tvrdenie zopakoval aj na hlavnom pojednávaní, uznal za vierohodnú pôvodnú výpoveď s tým, že zmeneným výpovediam súd neuveril. V tejto súvislosti obvinený I. v dovolaní zdôraznil, že súd sa pri rozhodovaní môže opierať len o dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní.

Obvinený I. I. považuje pôvodnú usvedčujúcu výpoveď spoluobvineného M. R. za tendenčnú, urobenú v snahe pomôcť svojmu mladšiemu bratovi W..

Ďalej obvinený I. v dovolaní namietal, že po vykonanej konfrontácii dňa 26. júla 2012 a následnom prepustení zo zadržania na slobodu, nebol už v súvislosti s predmetným skutkom na príslušnom policajnom oddelení vyslúchnutý. Preto nemohol uplatniť svoje práva spočívajúce v preštudovaní spisu a podaní návrhov na doplnenie vyšetrovania ako i výslovnom odmietnutí týchto práv v zmysle § 208 ods. 1, ods. 2 Tr. por. t.j. po skončení vyšetrovania.

Keďže po skončení vyšetrovania vedeného proti jeho osobe nebol dodržaný postup v zmysle § 208 Tr. por., podľa názoru obvineného I. sa tým vytvorila procesná prekážka na podanie obžaloby.

O všetkých uvedených skutočnostiach sa obvinený I., ako uvádza v závere dovolania, dozvedel až po právoplatnosti rozsudku z 22. novembra 2012. Vzhľadom na uvedené námietky navrhol, aby dovolací súd svojím rozsudkom vyslovil porušenie zákona v zmysle príslušných ustanovení, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a súčasne zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach ako aj predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vrátil na opätovné rozhodnutie.

Žiadna z ostatných strán, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, sa k dovolaniu obvineného I. I. nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Súčasne ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Najvyšší súd konštatuje, že tak prvostupňový súd ako aj súd dovolací odôvodnili v dovolaní

napadnutých rozhodnutiach zákona zodpovedajúcim spôsobom svoje skutkové i právne závery, vrátane hodnotiacich úvah, ktoré ich k týmto záverom viedli. Nesúhlas obvineného s týmto hodnotením dôkazov nezakladá dôvod dovolania.

Pokiaľ obvinený I. I. v dovolaní v súvislosti so zmenou výpovede spoluobvineného M. R. namietal, že súd môže pri svojom rozhodovaní vychádzať len z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, prvostupňový súd túto zákonnú podmienku v súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Tr. por. dodržal. Na hlavnom pojednávaní bola prečítaná výpoveď spoluobvineného ml. M. R. z prípravného konania (č.l. 241 spisu), takže išlo o dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní v súlade s už uvedeným ustanovením Trestného poriadku.

Rovnako nedôvodnou je aj ďalšia námietka obvineného I., o nemožnosti uplatnenia svojich práv v zmysle § 208 Tr. por. Upovedomenie vyšetrovateľa o práve preštudovať spis po skončení vyšetrovania bolo obvinenému doručené dňa 24. septembra 2012 (č.l. 194) pri dodržaní trojdňovej lehoty podľa § 208 ods. 1 Tr. por., keďže oboznámenie s výsledkami vyšetrovania bolo určené na deň 28. septembra 2012. Z úradného záznamu vyšetrovateľa na č.l. 201 spisu je zrejmé, že uvedeného dňa sa obvinený I. I. k preštudovaniu spisu nedostavil a dôvod neúčasti neoznámil.

Za týchto okolností najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. a preto dovolanie obvineného I. I. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.